

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/52/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6821200623
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6821200623.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu: O. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v O. U., č. XXX, zastúpeného Mgr. Martinom Jankovičom, advokátom so sídlom v Revúcej, Železničná č. 257/19, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorého pred súdom koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, o zaplatenie 175,24 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca č.k. 6C/10/2021-50 zo dňa 18.05.2021, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (prvý výrok) **o d m i e t a**.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (druhý výrok) **m e n í** tak, že žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 204,37 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 175,24 € od 09.04.2021 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je **p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalobcu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania zamietol (prvý výrok), žalobu zamietol (druhý výrok) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % (tretí výrok).

1.2 Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého „uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia Policajného zboru SR Jelšava sp. zn. ČVS:ORP-19/JE-RA-2021 zo dňa 31.01.2021 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo žalobcovi vznesené obvinenie za prečin kvalifikovaný ako nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom v uznesení; o podanej sťažnosti žalobcu zastúpeného jeho obhajcom proti tomuto uzneseniu rozhodla prokurátorka Okresnej prokuratúry Revúca uznesením sp. zn. 1Pv 27/21/6608-4 zo dňa 23.02.2021 tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uznesenie povereného príslušníka zrušila a uložila mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol, a to z dôvodu, že skutok je potrebné kvalifikovať ako trestný čin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) a písm. c) Trestného zákona s poukazom

na § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorý mal byť spáchaný aj z osobitného motívu podľa § 140 písm. e) Trestného zákona a preto ide aj o trestný čin extrémizmu podľa § 140a Trestného zákona (úvaha odôvodňujúca zmenu právnej kvalifikácie skutku pritom nie je súčasťou uznesenia prokurátorky), ktorý parí do osobitnej pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu; uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia bolo preto vydané vecne nepríslušným policajtom, z tohto dôvodu bolo toto uznesenie zrušené v celom rozsahu a trestnú vec bolo potrebné odstúpiť príslušnému útvaru PZ SR (Národnej kriminálnej agentúre); trestné konanie proti žalobcovi zatiaľ právoplatne skončené nie je, spis je v súčasnosti vedený na Okresnom riaditeľstve PZ SR v Revúcej, odbor kriminálnej polície, ktorému bol spis odstúpený zo strany Národnej kriminálnej agentúry z dôvodu jej nepríslušnosti konať vo veci pre absenciu osobitného motívu naplňajúceho skutkovú podstatu trestného činu extrémizmu podľa § 140a Trestného zákona, pričom od zrušenia uznesenia o vznesení obvinenia do rozhodnutia súdu o podanej žalobe zatiaľ vo veci nebolo vydané žiadne ďalšie rozhodnutie; žalobca splnomocnil zastupovaním v trestnom konaní advokáta O. O. M., ktorý vyúčtoval žalobcovi trovy obhajoby (tarifnú odmenu a paušálnu náhradu hotových výdavkov) za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava obhajoby a sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia) spolu v sume 175,24 € faktúrou splatnou dňa 10.03.2021, ktorú žalobca svojmu advokátovi zaplatil dňa 26.02.2021; žiadosťou zo dňa 05.03.2021 žalobca prostredníctvom svojho advokáta požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 175,24 € s príslušenstvom; žalovaný listom zo dňa 31.03.2021 tejto žiadosti nevyhovел ani sčasti, pričom tento list žalovaného bol doručený advokátovi žalobcu dňa 09.04.2021; faktúrou splatnou dňa 30.04.2021 žalobcovi jeho advokát vyúčtoval tarifnú odmenu za podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 29,13 €, ktorú žalobca svojmu advokátovi zaplatil dňa 12.04.2021“.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie nie je žaloba žalobcu dôvodná; súd prvej inštancie dospel k názoru, že „žalobcovi nemôže vzniknúť nárok na náhradu škody spočívajúcej v trovách obhajoby v dôsledku zrušenia čiastkových procesných rozhodnutí v trestnom konaní (napr. ako v tomto prípade zrušením uznesenia o vznesení obvinenia), kým trestné stíhanie nie je skončené právoplatne (a to inak ako odsudzujúcim rozsudkom); ak sú škodou žalobcu iba trovy obhajoby, potom pre vznik podmienok na náhradu takejto škody je rozhodujúci vždy práve a len konečný právoplatný výsledok celého trestného konania a nie čiastkové procesné rozhodnutia vydávané v rôznych štádiách prípravného konania; uznesenie o vznesení obvinenia nie je uznesením, ktoré by bolo vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, neprichádza preto do úvahy ani aplikácia § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.“; súd prvej inštancie k tomuto záveru dospel v podstate na základe argumentácie, že uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia žalobcu bolo zrušené, ale „trestné konanie proti žalobcovi zatiaľ právoplatne skončené nie je, spis je v súčasnosti vedený na Okresnom riaditeľstve PZ SR v Revúcej, odbor kriminálnej polície (...); od zrušenia uznesenia o vznesení obvinenia do rozhodnutia súdu o podanej žalobe zatiaľ vo veci nebolo vydané žiadne ďalšie rozhodnutie, pričom v trestnom konaní žalobcovi zatiaľ vznikli trovy obhajoby 175,24 € a v súvislosti s podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ďalších 29,13 €“; súd prvej inštancie ďalej argumentoval, že „právo na náhradu trov konania je vo svojej podstate nárokom na náhradu škody spôsobenej protistrane vedením konania (...); aj nárok na náhradu trov obhajoby v trestnom konaní je v svojej podstate nárokom, ktorého základ (vznik nároku) ako aj obsah (výška) sú závislé vždy až od konečného výsledku konania (...); neexistuje pritom žiadny rozumný hospodársky a tým skôr ani právny (či už v rovine jednoduchého práva alebo v rovine práva ústavného) dôvod, aby žalobcovi nárok na náhradu škody spočívajúcej vo vzniknutých trovách obhajoby bol priznávaný v rôznych štádiách prebiehajúceho trestného procesu len v závislosti od toho, či jednotlivé čiastkové procesné rozhodnutia budú z rôznych dôvodov zrušené, t.j. bez ohľadu na neskorší definitívne právoplatný výsledok trestného konania, pretože rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti a zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je v zásade až neskorší výsledok tohto trestného konania“; súd prvej inštancie poukázal aj na to, že „dôvodom vedenia trestného konania je potenciálne protiprávne konanie žalobcu, vynaloženie nákladov obhajoby žalobcu je potom dôsledkom tohto protiprávneho konania žalobcu; inými slovami povedané, prvotnou príčinou vynaloženia nákladov obhajoby nie je samotné vedenie trestného konania, ale protiprávne konanie žalobcu, ktoré je podnetom k vedeniu trestného konania; v rámci trestného procesu preto nemôže žalobcovi vzniknúť nárok na náhradu trov obhajoby spojených so zrušením uznesenia o vznesení obvinenia, pretože by to bolo v rozpore s jednou zo základných nepísaných právnych princípov, podľa ktorého z nepráva nikdy nemôže vzniknúť právo (ex iniuria ius non oritur, ex turpi causa non oritur actio, napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 181/2011 zo dňa 14.09.2011) a to ani ako akcesorický alebo subsidiárny záväzok; škoda vyžaduje k svojmu vzniku protiprávny úkon,

takýto protiprávny úkon však spáchal žalobca, preto mu nárok na náhradu škody vzniknúť nemôže, keďže náklady zastúpenia obhajcom si žalobca zapríčinil sám; nárok na náhradu škody by žalobcovi mohol vzniknúť iba v prípade naplnenia podmienky jeho oslobodenia (alebo zastavenia trestného konania) spravidla pretože nebolo dokázané, že stal skutok obžalovanému kladený za vinu, alebo že skutok nie je trestným činom, alebo že skutok nespáchal obžalovaný; v takom prípade by obsahom tohto nároku bola aj náhrada trov obhajoby za prevzatie zastúpenia žalobcu a podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia“; súd prvej inštancie vyjadril názor, že „nemožno akceptovať argument, že podstatný je iba výrok rozhodnutia a je úplne nerozhodujúce z akých dôvodov bolo uznesenie o vznesení obvinenia zrušené, pretože výrok je len v koncentrovanej forme vyjadrené odôvodnenie a práve odôvodnenie rozhodnutia má preto v rozhodujúcej miere význam pre interpretáciu významu jeho výroku; hoci formálne bolo uznesenie o vznesení obvinenia na základe sťažnosti žalobcu zrušené, z odôvodnenia uznesenia prokurátorky vyplýva, že v tomto prípade sa žalobca dostal po rozhodnutí o zrušení vzneseného obvinenia dokonca do horšieho postavenia, než tomu bolo predtým, keďže okrem zrušenia vzneseného obvinenia je dôsledkom uznesenia prokurátorky aj to, že vyšetovaný skutok žalobcu bude posudzovaný podľa prísnejšej právnej kvalifikácie“; nakoniec súd prvej inštancie argumentoval, že „vo všeobecnosti všetky uznesenia až na výnimky sú v zásade vykonateľné predbežne bez ohľadu na právoplatnosť (§ 184 ods. 2 Trestného poriadku, § 238 ods. 3 CSP); vlastnosť vykonateľnosti znamená možnosť núteného vymoženía uloženej povinnosti; v užšom zmysle skutočnej vykonateľnosti sú však takto vykonateľné len tie uznesenia, ktoré ukladajú povinnosť na plnenie; ak uznesenie žiadnu povinnosť neukladá, nemôže nadobudnúť ani vykonateľnosť, môže sa teda stať len právoplatným, ale predmetom núteného výkonu byť nemôže; uznesenie o vznesení obvinenia má len oznamovaciu funkciu, predstavuje procesný medzník ukončujúci úvodnú fázu prípravného konania, od ktorého podozrivá osoba nadobúda procesné postavenie obvineného, proti ktorému tak môžu byť použité procesné prostriedky podľa Trestného poriadku podmienené práve existenciou vzneseného obvinenia; uznesenie o vznesení obvinenia neukladá však priamo obvinenému žiadnu povinnosť, preto nemôže nadobudnúť ani vlastnosť vykonateľnosti a nemôže preto byť ani vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť (...); na uznesenie o vznesení obvinenia preto § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. nemožno aplikovať; ustanovenie § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. sa vzťahuje iba na výnimočné prípady, kedy dôvodom vzniku nároku na náhradu škody by mohli byť aj procesné rozhodnutia, ktorých účinky nie sú závislé od konečného rozhodnutia vo veci, v dôsledku ktorých by obvinený nemohol realizovať svoju osobnú slobodu alebo vlastnícke právo (...); uznesenie o vznesení obvinenia ale takýmto rozhodnutím nie je; aj v prípade jeho zrušenia, bude vina obvineného predmetom ďalšieho rozhodovania, či už znovu rozhodnutím o vznesení obvinenia, následnou obžalobou a rozsudkom súdu, alebo niektorým z iných druhov procesných rozhodnutí - zastavenie konania alebo odloženie prípadne odmietnutie veci“; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. b), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2 a 3, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“); o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %).

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 17.07.2021 (č.l. 61-65 spisu); rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu; vyjadril názor, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); v prvom rade zdôraznil, že nesúhlasí so všetkými výrokmi napadnutého rozsudku; súdu prvej inštancie vyčítal, že konanie na základe jeho návrhu neprerušil podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p. do skončenia trestného konania vzhľadom na predbežné právne posúdenie veci súdu prvej inštancie na pojednávaní; vyjadril názor, že v prejednávanej spore je nutné aplikovať ustanovenie § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku; ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na

ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom; uznesenie o vznesení obvinenia možno vo všeobecnosti považovať za vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, pretože sťažnosť proti nemu nemá odkladný účinok (§ 184 ods. 2 Trestného poriadku); z hľadiska prejednávaneho sporu bolo uznesenie o vznesení obvinenia na základe jeho sťažnosti zrušené pre nezákonnosť, pričom v konaní mu vznikli trovy obhajoby, ktorých výšku žalovaný nespochybnil; dohady a domnienky súdu prvej inštancie, ktorými polemizuje s aplikáciou § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. nie sú na mieste, pretože súd prvej inštancie sa nevysporiadal s ustanovením § 184 ods. 2 Trestného poriadku; výklad súdu prvej inštancie v podstate neguje objektívnu zodpovednosť žalovaného za škodu; zdôraznil, že na základe jeho sťažnosti bolo zrušené nielen uznesenie o vznesení obvinenia, ale aj uznesenie o začatí trestného stíhania, vec sa tak dostala do štádia predprípravného konania, pričom aj keby mu bolo opätovne vznesené obvinenie, išlo by už o nové trestné stíhanie; podrobne argumentoval, že boli splnené všetky predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu; poukázal na skutočnosť, že mu bolo od OR PZ Revúca, odbor kriminálnej polície, doručené predvolanie na výsluch ako svedka, kde sa vec vedie pod sp. zn. ČVS: ORP-58/VYS-RA-2021, z ktorej skutočnosti vyplýva, že predmetná trestná vec je v súčasnosti vedená pred úplne iným orgánom činným v trestnom konaní ako pôvodne a pod úplne novou spisovou značkou, kde sa opätovne muselo začať trestné stíhanie vo veci, aby bolo možné v konaní pokračovať vo vykonávaní procesných úkonov; ide tak už o nové trestné stíhanie, pretože podľa § 10 ods. 14 Trestného poriadku, trestné konanie je konanie podľa tohto zákona, trestné stíhanie úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej a prípravným konaním sa rozumie úsek od začatia trestného stíhania do podania obžaloby, návrhu na schválenie dohody o uznaní viny a prijatí trestu alebo právoplatnosti rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní vo veci samej; súd prvej inštancie preto nesprávne uviedol, že trestné stíhanie voči nemu nie je skončené, pretože v zmysle § 10 ods. 14 Trestného poriadku sa už jedná o nové trestné stíhanie; osobitne nesúhlasil so súdom prvej inštancie, že si škodu spočívajúcu v trovách obhajoby zavinil sám, pretože súd prvej inštancie tým ignoroval zásadu prezumpcie nevinu, nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že zrušením uznesenia o vznesení obvinenia sa mal dostať do horšej pozície, pretože mu doposiaľ nebolo vznesené žiadne ďalšie obvinenie a ani s názorom súdu prvej inštancie, že uznesenie o vznesení obvinenia má len oznamovaciu funkciu; na základe uvedeného žalovaný navrhol zmenu napadnutého rozsudku v zmysle vyhovenia žaloby v plnom rozsahu alebo zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 04.08.2021 (č.l. 76-77 spisu) prostredníctvom svojho zástupcu k odvolaniu žalobcu uviedol, že zrušenie neprávoplatného uznesenia prokurátorom nezakladá povinnosť náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.; poukázal na to, že na vznesenie obvinenia postačuje nižšia miera dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu ako podozrenie, ktoré odôvodňuje postavenie obvineného pred súd, pričom vznesenie obvinenia konkrétnej osobe nie je rozhodnutím o spáchaní trestného činu, ale vyjadruje len vyšší stupeň pravdepodobnosti, že táto osoba trestný čin spáchala; zdôraznil, že neprávoplatné rozhodnutie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie podľa zákona č. 514/2003 Z. z.; poukázal na to, že v demokratickom štáte je vytvorený dostatočný systém kontroly a opravných prostriedkov, aby nebolo možné viesť trestné konanie nezákonne alebo svojvoľne; skutočnosť, že žalobcovi nebolo vznesené nové obvinenie považoval len za prejav vyšetrovacej taktiky; na záver vyjadril názor, že trovy obhajoby žalobcu nie sú v príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia, pretože nebolo preukázané, že by prokurátor nezrušil uznesenie o vznesení obvinenia aj bez podanej sťažnosti žalobcu; na základe uvedeného navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku.

2.3 Žalobca v odvolacej replike zo dňa 17.08.2021 (č.l. 81-82 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že obdobnú právnu vec riešil Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 30Cdo/1771/2014 zo dňa 27.01.2015, v ktorom dospel k záveru, že uznesenie o začatí trestného stíhania je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť; vzhľadom na význam uznesenia o začatí trestného stíhania má obvinený zvýšenú ústavnú ochranu, ktorá požaduje, aby nikto nebol stíhaný inak, než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon; samotná skutočnosť, že policajnému orgánu bolo uložené, aby vo veci ďalej konal a rozhodol vedie k záveru, že trestné stíhanie nebolo zahájené zo zákonných dôvodov alebo zákonným spôsobom; na závere o existencii zodpovednostného titulu nezákonného rozhodnutia nemá žiadny vplyv, ako bolo následne rozhodnuté vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu; s

argumentáciou žalovaného v jeho vyjadrení k odvolaniu preto nesúhlasil a zotrval na svojej odvolacej argumentácii.

2.4 Žalovaný v odvolacej duplike zo dňa 24.08.2021 (č.l. 86 spisu) prostredníctvom svojho zástupcu uviedol, že žalobca sa vo svojich tvrdeniach iba opakuje, preto trvá na svojom vyjadrení k odvolaniu a navrhuje potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

2.5 Odvoláciu dupliku žalovaného doručil súd prvej inštancie právnenému zástupcovi žalobcu dňa 30.08.2021 prostredníctvom elektronickej pošty (č.l. 88 spisu) na vedomie.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanom spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolaní podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a napadnutý rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby (druhý výrok) podľa § 388 C.s.p. zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

4.2 Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

4.3.1 Odvolanie žalobcu je dôvodné.

4.3.2 Pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie (bod 1.2 odôvodnenia), z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.); nakoľko aj odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z totožných ustanovení, ako súd prvej inštancie nebol potrebný ani postup podľa § 382 C.s.p.; zo skutkového hľadiska je v prejednávanom spore rozhodujúce, že proti žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie a vznesené obvinenie, ktoré však neskončilo jeho právoplatným odsúdením, pretože uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia bolo na základe sťažnosti žalobcu zrušené pre nezákonnosť, pričom v trestnom konaní zaplatil svojmu obhajcovi za svoju obhajobu trovy právnych služieb v sume 175,24 € a za trovy predbežného prejednávania nároku na náhradu škody zaplatil svojmu právnenému zástupcovi sumu 29,13 €.

4.3.3 Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie ťažiskovo vyplynul záver, že uznesením zo dňa 31.01.2021 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne žalobcovi vznesené obvinenie, ktoré bolo na základe jeho sťažnosti uznesením prokurátorky zo dňa 23.02.2021 zrušené pre nezákonnosť, pričom vec bola vrátená policajtovi, aby vo veci znovu konal a rozhodol; súd prvej inštancie dospel v podstate k záveru, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 31.01.2021, ktoré bolo na základe sťažnosti žalobcu zrušené pre nezákonnosť, nepredstavuje nezákonné rozhodnutie (§ 6 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z.) ako jeden z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu; preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie nie je správne; súd prvej inštancie nevzal dostatočne do úvahy skutočnosť, že na základe sťažnosti žalobcu bolo prokurátorkou pre nezákonnosť zrušené nielen uznesenie o vznesení obvinenia, ale aj samotné uznesenie o začatí trestného stíhania (hoci proti uzneseniu o začatí trestného stíhania nie je podľa § 185 ods. 2 prvá veta Trestného poriadku sťažnosť prípustná); zrušením uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia bolo trestné stíhanie proti žalobcovi skončené, a to inak ako jeho právoplatným odsúdením (§ 10 ods. 14 Trestného poriadku); konštatovaním nezákonnosti uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia zo strany prokurátorky je súd rozhodujúci o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. viazaný (§ 6 ods. 1 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.); súd prvej inštancie ďalej nesprávne argumentoval, že uznesenie o vznesení

obvinenia nie je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť; ani s týmto právnym posúdením veci sa odvolací súd nestotožňuje; nakoľko zákon nepriznáva sťažnosti podanej proti uzneseniu o vznesení obvinenia odkladný účinok, je uznesenie o vznesení obvinenia (ako aj samotné uznesenie o začatí trestného stíhania) vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť (§ 184 ods. 2 Trestného poriadku); tento záver nie je v rozpore ani so súdnou praxou, podľa ktorej „z ustanovenia § 185 ods. 1 a 2 Trestného poriadku vyplýva, že opravným prostriedkom proti uzneseniu o vznesení obvinenia je sťažnosť, ktorá ale v súlade s § 185 ods. 6 Trestného poriadku nemá odkladný účinok, t.j. uznesenie o vznesení obvinenia je účinné od jeho vydania, resp. je okamžite vykonateľné; táto vlastnosť uznesenia znamená aj okamžitú záväznosť uvedeného rozhodnutia, ktoré je automaticky spôsobilé byť ďalej použité ako základ pre realizáciu ďalších procesných prostriedkov podľa Trestného poriadku vrátane rozhodovania o väzbe; inak povedané, vykonateľnosť je samostatný inštitút, ktorý umožňuje rozhodnutie ihneď vykonať, a v danom prípade znamená, že proti osobe obvinenej možno ihneď vykonať, resp. použiť ďalšie procesné prostriedky upravené v Trestnom poriadku; vykonateľnosť uznesenia o vznesení obvinenia je ustanovená priamo Trestným poriadkom, z ktorého ustanovení sa následne v spojení s teóriou práva dajú vyvodiť aj jej dôsledky“ (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 42/2014 zo dňa 29.01.2014); súd prvej inštancie na výklad pojmu vykonateľnosť rozhodnutia nesprávne aplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktorý za vykonateľné považuje výlučne rozhodnutia, ktoré ukladajú povinnosť na plnenie (§ 232 ods. 1 C.s.p.); predmetné uznesenie o vznesení obvinenia však bolo vydané podľa Trestného poriadku, preto na jeho vykonateľnosť bolo nevyhnutné aplikovať výlučne ustanovenia Trestného poriadku (§ 184 ods. 2 Trestného poriadku); na uznesenie o vznesení obvinenia je preto plne aplikovateľné ustanovenie § 6 ods. 3 prvá veta zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého, ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku; súd prvej inštancie preto nesprávne zrušené uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 31.01.2021 pre nezákonnosť nepovažoval za nezákonné rozhodnutie, t.j. spochybnil titul uplatneného nároku žalobcu na náhradu škody, t.j. samotnú existenciu nezákonného rozhodnutia; v tomto smere však odvolací súd udáva, že vo všeobecnosti štát (žalovaný) zodpovedá za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci (§ 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.), pričom pod výkonom verejnej moci sa rozumie rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (§ 2 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.) a za orgán verejnej moci sa považuje aj štátny orgán (§ 2 písm. b/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z.); štát (žalovaný) za podmienok stanovených zákonom zodpovedá za škodu spôsobenú okrem iného aj nezákonným rozhodnutím (§ 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.) a svojej zodpovednosti sa nemôže zbaviť (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.); na základe uvedeného zodpovedá štát (žalovaný) aj za škodu spôsobenú orgánmi činnými v trestnom konaní vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením obvinenej; na vznik zodpovednosti štátu (žalovaného) za škodu z titulu nezákonného rozhodnutia je nevyhnutné súčasné splnenie zákonných predpokladov, ktorými sú: (1) nezákonné rozhodnutie, (2) vznik škody a (3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody; (1) nezákonným rozhodnutím treba v tejto súvislosti rozumieť predovšetkým rozhodnutie orgánu verejnej moci vydané v medziach jeho právomoci, ktoré bolo na základe opravného prostriedku poškodeného príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť (§ 5 ods. 1, § 6 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z.); (2) škodou je vo všeobecnosti akákoľvek ujma v majetkovej sfére poškodeného vyjadriteľná v peniazoch a napravitelná poskytnutím majetkového plnenia a nakoniec (3) príčinnou súvislosťou je skutková otázka objektívnej nevyhnutnosti pôsobenia príčiny (nezákonné rozhodnutie) na následok (škoda), resp. vyplývania následku (škoda) z príčiny (nezákonné rozhodnutie), t.j. o vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou priamy a bezprostredný vzťah príčiny a následku; na základe zisteného skutkového stavu veci dospel odvolací súd k záveru, že žalobca v spore preukázal všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.), t.j. súčasne (kumulatívne) splnenie troch podmienok: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia (predmetné uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia zo dňa 31.01.2021), 2/ vznik škody (vynaložené trovy obhajoby v sume 175,24 €) a 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nutnosť úhrady trov obhajoby v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu); žalobca predložením vyúčtovania vynaložených trov obhajoby zo strany jeho právneho zástupcu preukázal vykonanie a zaplatenie vyúčtovaných úkonov právnych služieb v trestnom konaní v sume 175,24 €; proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 31.01.2021 podal žalobca riadne sťažnosť (§ 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.); odvolací súd súčasne poukazuje na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej rozhodujúcim meradlom nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia je samotný

výsledok trestného konania (t.j. v prejednávacom spore zrušenie o uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia s následkom skončenia trestného stíhania voči žalobcovi), od ktorej nevidí dôvod sa odvolací súd odkloniť; v tomto smere možno poukázať na skutočnosť, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 08.08.2010 týkajúce sa náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bolo po jeho prerokovaní občianskoprávnym kolégiom publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/2014, ktorého právna veta znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“; z uvedeného vyplýva, že na vznik zodpovednosti žalovaného za škodu úplne postačuje samotné zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť; v čase po vydaní uvedeného rozhodnutia (sp. zn. 4MCdo/15/2009) najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch; predmetná právna otázka bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí (sp. zn. 4MCdo/15/2009) napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011, sp. zn. 4Cdo/54/2011 zo dňa 30.01.2011, sp. zn. 7Cdo/145/2011 zo dňa 12.12.2012, sp. zn. 7Cdo/87/2012 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 7MCdo/27/2012 zo dňa 19.02.2014 alebo sp. zn. 8Cdo/177/2017 zo dňa 29.01.2019; od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté; nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím; rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (citované podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/249/2018 zo dňa 31.10.2019); pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nie je preto rozhodujúce, či jeho konanie bolo alebo nebolo protiprávne (túto otázku nemožno v konaní o náhradu škody skúmať), ale len to, či jeho konanie po vznesení obvinenia naplnilo skutkovú podstatu konkrétneho trestného činu (čo sa v prípade zrušenia uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia nepotvrdilo); na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd odvoláciu argumentáciu žalobcu vo vzťahu k existencii nezákonného rozhodnutia v prejednávacom spore a preukázaniu splnenia predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za dôvodnú; podľa odvolacieho súdu preto vznikol žalobcovi nárok na náhradu škody v sume 175,24 € za vynaložené trovy obhajoby v trestnom konaní vedenom na podklade uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia zo dňa 31.01.2021, ktoré bolo pre nezákonnosť zrušené na základe podanej sťažnosti žalobcu; odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (druhý výrok) zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 204,37 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 175,24 € od 09.04.2021 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; vzhľadom na omeškание žalovaného s plnením peňažného dlhu vznikol žalobcovi popri istine aj nárok na úroky z omeškania (§ 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) z dlžnej sumy 175,24 €, pričom do omeškania sa žalovaný dostal dorúčením oznámenia žalovaného, že neuspokojí nárok žalobcu v rámci predbežného prerokovania nároku, keď k prvému dňu omeškania žalovaného výška úrokov z omeškania predstavovala 5 % ročne (§ 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); za dôvodnú považoval odvolací súd žalobu žalobcu aj pokiaľ ide o uplatnené príslušenstvo v podobe trov predbežného prerokovania nároku v sume 29,13 €; priznanie uvedeného nároku nie je podľa odvolacieho súdu ani v rozpore s ustanovením § 18 ods. 3 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z.; je zrejmé, že žalobca náhradu trov predbežného prerokovania nároku uplatnil ako príslušenstvo pohľadávky v podobe nákladov spojených s jej uplatnením (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka); aj podľa súdnej praxe „náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. sú príslušenstvom tohto nároku“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/7/1999 zo dňa 30.03.1999 publikovaný v zbierke ako R 26/2000) a „povinnosť nahradiť trovy občianskeho súdneho konania sa nevzťahuje na náklady spojené s podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku“ (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Hradci Králové sp. zn. 8Co/73/1992 zo dňa 28.02.1992 publikované v zbierke ako R 33/1993); samotné predbežné prerokovanie nároku žalobcu nebolo medzi stranami sporné; žalobcovi tak podľa odvolacieho súdu vznikol nárok na náhradu uplatnených trov predbežného prerokovania nároku ako príslušenstva

pohľadávky v sume 29,13 € za jeden úkon právnych služieb podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to podanie návrhu na predbežné prerokovanie nároku v sume 18,26 € spolu s režijným paušálom v sume 10,87 €, keď pri výpočte tarifnej odmeny bolo potrebné vychádzať zo sumy náhrady škody (175,24 €); na základe uvedeného dospel odvolací súd na podklade podaného odvolania žalobcu k záveru o splnení podmienok na zmenu napadnutého rozsudku a na vyhovie žalobe žalobu v plnom rozsahu.

4.4 Žalobca podal odvolanie výslovne aj proti výroku napadnutého rozsudku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (prvý výrok); podľa § 386 písm. c) C.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné; podľa § 355 ods. 2 C.s.p., proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa; odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti výroku napadnutému rozsudku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (prvý výrok) je potrebné odmietnuť pre jeho neprípustnosť; odmietnutie odvolania vyjadruje procesnú situáciu, v ktorej sa odvolací súd vôbec nezaobera obsahom napadnutého rozhodnutia, pretože zistí niektorý z dôvodov, ktorý viedol k nemeritórnemu (procesnému) rozhodnutiu; k odmietnutiu odvolania dochádza v prípade oneskorene podaného odvolania, odvolania podaného neoprávnenou osobou, ak odvolanie voči rozhodnutiu nie je prípustné alebo ak odvolanie nemá stanovené náležitosti a pre jeho vady nemožno v odvolacom konaní pokračovať; v odvolacom konaní sa uplatňuje dispozičná zásada, ktorá znamená, že odvolacie konanie môže byť začaté len na návrh; podanie odvolania je procesným úkonom strany; odvolanie je riadnym opravným prostriedkom, ktorý možno účinne podať po splnení zákonom určených podmienok; výrok napadnutého rozsudku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (prvý výrok) predstavuje rozhodnutie o návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p. a podľa § 164 C.s.p.; aj keď súd prvej inštancie návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol osobitným výrokom napadnutého rozsudku (§ 162 ods. 3 C.s.p.), výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania tým nestratil charakter uznesenia (§ 234 ods. 1 C.s.p.); v zmysle § 355 ods. 2 C.s.p. je proti uzneseniu súdu prvej inštancie odvolanie prípustné len v prípade, ak to zákon pripúšťa; Civilný sporový poriadok (§ 357 C.s.p.) ani iný zákon prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu (uzneseniu) súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nezakotvuje (v zmysle § 357 písm. n/ C.s.p. je odvolanie prípustné len proti uzneseniu o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a § 164 C.s.p., t.j. proti uzneseniu, ktorým súd návrhu strany na prerušenie konania vyhovel); proti výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania (prvý výrok) preto odvolanie nie je prípustné; odvolací súd osobitne poukazuje na skutočnosť, že prípustnosť odvolania proti napadnutému výroku rozsudku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (prvý výrok) nemohlo založiť ani nesprávne poučenie súdu prvej inštancie o možnosti podať odvolanie, pretože zákon odvolanie proti napadnutému rozhodnutiu (uzneseniu) nepripúšťa; na základe uvedeného odvolací súd odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (prvý výrok) podľa § 386 písm. c) C.s.p. ako neprípustné odmietol bez jeho vecného posúdenia.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci zo strany súdu prvej inštancie v otázke splnenia a preukázania predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu žalobcu v trestnom konaní, ktoré boli dôvodom na zmenu napadnutého rozsudku (body 4.3.2 a 4.3.3 odôvodnenia). Ostatné odvolacie dôvody nepovažuje odvolací súd za uplatnené dôvodne.

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (druhý výrok) zmenil tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel.

8. Odvolací súd v dôsledku zmeny napadnutého rozsudku rozhodol o trovách konania podľa § 396 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie; v dôsledku zmeny napadnutého rozsudku v zmysle vyhovenia žalobe žalobcu bol žalobca v spore v plnom rozsahu úspešný, preto podľa § 255 ods. 1 C.s.p. mu proti žalovanému vznikol nárok na plnú náhradu trov konania (trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj trov odvolacieho konania a dovolacieho konania); preto odvolací súd priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %), ktorý zahŕňa trovy pred súdom prvej inštancie ako aj trovy odvolacieho konania; nebolo potrebné osobitne rozhodovať o zrušení výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, pretože tento výrok je odstránený novým rozhodnutím o trovách konania zo strany odvolacieho súdu podľa § 396 ods. 2 C.s.p.; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 C.s.p. (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C. s. p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.